

תת"ע 2720/02/21 - גלינה לויצקי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 2720-02-21 מדינת ישראל נ' לויצקי
תיק חיצוני: 10251777305

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקשת	גלינה לויצקי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת בתאריך 9.3.2021.

המבקשת קיבלה דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 10251777305 המייחס לה עבירה של נהיגה בגלינוע מבלי שעברה הכשרה מתאימה בניגוד לתקנה 122א(ג) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 בתאריך 31.1.2021.

ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזר עליה קנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקשת

המבקשת טענה כי במועד ביצוע העבירה עברה עבירת תעבורה באמצעות הקורקינט החשמלי בו נהגה. לטענתה, בתאריך 16.3.2021 שילמה את הקנס הקבוע לצד העבירה בסך 250 ₪.

לטענת המבקשת בתאריך 10.3.2021 קיבלה הודעה לפיה עליה לשלם 1,500 ₪ בשל אי התייצבותה לדיון שנקבע בעניינה. לטענתה, הקנס בגין העבירה שולם וכי היא לא ביקשה להישפט ולא הגיעה לידיה הזמנה לדיון בו נשפטה בהיעדרה.

המבקשת הוסיפה כי הינה אלמנה ופרנסתה בדוחק רב.

טענות המשיבה

לטענת המשיבה מעיון בבקשה וכן מעיון בכתב האישום שהוגש לבית המשפט בתיק זה עולה כי המדובר בתיקים שונים. המשיבה טענה כי ההזמנה לדין בגין תיק זה נמסרה לידי המבקשת על-ידי השוטר במועד ביצוע העבירה ומשלא התייצבה נשפטה בהיעדרה כדיון.

המשיבה הוסיפה כי מעיון בבקשתה של המבקשת לא עולה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשמת

מעיון בדו"ח עולה כי הודעת תשלום הקנס וההזמנה לדיון שנקבע לתאריך 9.3.2021 נמסרו למבקשת במועד ביצוע העבירה והיא אישרה את קבלתם בחתימת ידה.

המבקשת לא פירט בבקשות את הסיבות שבשלן לא התייצבה לדיון שנקבע בעניינה.

יודגש כי הקנס אותו שילמה המבקשת ניתן בגין עבירה מסוג ברירת משפט ואילו בתיק זה יוחסה לה עבירה מסוג הזמנה לדיון.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרה ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

המבקשת לא כפרה בכך שנהגה ברכב הגלגיוע מבלי שעברה הכשרה מתאימה ולא טענה טענת הגנה כלשהי.

יודגש כי גם אם הייתה המבקשת כופרת במיוחס לה, הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם הייתה המבקשת מעלה טענות של ממש להגנתה מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעזר אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004).

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

לפנים משורת הדין, נוכח נסיבותיה האישיות של המבקשת שפורטו בבקשתה מורה על תשלום הקנס ב-3 תשלומים חודשיים החל מיום 1.7.21.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' אייר תשפ"א, 18 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.